

Bij de aanstaande verpleegsters thuis

We komen ruim een kwartier later dan afgesproken was bij mevrouw H. den Hertog aan. Zij is de „vrouw des huizes” van het (voorlopige) internaat van de leerling-verpleegsters van „ons” academisch ziekenhuis. Dit internaat of, om de officiële naam te gebruiken, woonhuis ligt aan de Maarten Lutherweg in Amstelveen, — en dat is de reden van ons over tijd zijn. Want de vriendelijke Amstelveners die wij aanschieten om de weg te vragen, zijn bijzonder vaag in hun aanduidingen: ze denken dat 't wel ergens in een nieuwe wijk zal zijn, anders zouden ze 't vast weten..... in elk geval (aldus de voorbijganger, die nog het meest van de typografie van zijn woonplaats op de hoogte blijkt) nog voorbij het nieuwe winkelcentrum en de torenflats. Deze jonge aanwinsten van Amstelveen gepasseerd zijnde, ontvangen we wat meer houvast: als u die kerktoeren maar in het oog houdt. Een vrouwenwekkende raad, — en ja, weldra rijden we althans in een straat, genoemd naar Luther's collega Zwingli. Op onze omzwerfing — de Maarten Lutherweg is namelijk een ingewikkelde weg, met allerlei „uitstulpingen” die net zo heten — ontdekken we ook Calvijn en constateren we dat Franciscus van Assisi op het straatnaambordje neutraal als „prediker” aangeduid wordt, terwijl B. & W. van Amstelveen Erasmus voluit als humanist te boek hebben gesteld. Maar goed, eindelijk staan we dan voor een flatgebouw van vier verdiepingen, dat getooid is met een fiks bord, waarop we lezen: Verpleegstersschool Academisch Ziekenhuis Vrije Universiteit, woonhuis leerlingen. En als om de bedoeling van deze huisvesting te bewijzen, zitten her en der op de balconnetjes meisjes: niet (dit ter eventuele geruststelling) te genieten van het mooie uitzicht op de groene weiden, maar gebogen boven een boek.

Intussen mocht het niet onze bedoeling zijn u deelgenoot te maken van onze dwaalwegen: we memoreren ze om te illustreren hoezeer in deze bouw- en groeiperiode van het academisch ziekenhuis, de gebouwen welke op een of andere manier met het ziekenhuis te maken hebben, verspreid staan. Hoe lang is het geleden dat we langs het fors oprijzende ziekenhuis kwamen, nu we op de bel drukken van het huis van de aanstaande verpleegsters, dat onder de rook van Bovenkerk ligt!

flatgebouw

U weet dat de leerling-verpleegsters geherbergd zijn in een „gewoon” flatgebouw: totdat het definitieve internaat er zal staan. Tussen haken, directrice zuster Groneman van de verpleegstersschool (zij zei het ook op de vergadering van Vrouwen V.U.-Hulp) en ook mevrouw Den Hertog vinden het niet erg, dat ze werken in respectievelijk een voorlopig schoolgebouw en een voorlopig internaat: men kan bij het vaststellen van de inrichting van de „echte” gebouwen heel veel hebben aan de ervaringen, die men in dit stadium opdoet. Bovendien, om ons nu maar tot het woonhuis van de leerling-verpleegsters te bepalen, de tijdelijke oplossing is voortreffelijk.

Stelt u zich voor: twaalf fleurige, moderne flats, elk met drie flinke slaapvertrekken en een ruime woonkamer. Eén van de flats bewoont mevrouw Den Hertog (die er ook kantoor houdt) en de overige elf dienen per stuk zes meisjes tot huis. Iedere flat heeft verder een keuken en twee douches. Die tweede douche was er oorspronkelijk niet: die is aangebracht in wat eerst de

droogruimte in de badkamer was. En in elk van die flats wonen zes meisjes in een soort van gezinsverband.

Nee, nee, géén geklit van gezwoven vriendinnen. Als de nieuwelingen aankomen („preklinischen” heten ze in het vakjargon van de verpleegstersschool), moeten ze uit een pot een papiertje halen en dáárop staat, waar ze terecht komen: flat 3, kamer 1, bed 2, kast 1. 't Gaat er niet om dat de meisjes schoolvriendschappen voortzetten: ze moeten leren samen-leven in deze kleine maatschappij. Natuurlijk, er komen wel vragen om te mogen ruilen, maar zuster Groneman en mevrouw Den Hertog zijn erg zuinig met toestemming geven: probeer het maar eerst eens, zeggen ze met nadruk, — en we horen dat er al gauw niet meer over ruilen gedacht, laat staan gesproken wordt. Er zijn zelfs, vertelt mevrouw Den Hertog, al tranen gevloeid bij het uiteengaan van een „flatgezin”: toen de groep stage ging lopen in ziekenhuizen.

Om weer op de binnenkomst van de leerlingen terug te komen, ze worden in een zaaltje in het souterrain (keurig: niemand denkt er aan dat deze ruimte bedoeld was als berghokken voor „normale” flatbewoners) toegeproken door geneesheer-directeur dokter Kothe en door zuster Groneman. Na afloop van de plechtigheid komen de al vermelde briefjes (flat nummer zoveel enz.) en dan vertrekken de meisjes naar de flat die ze drie maanden gaan bewonen.

Drie maanden: de „preklinische periode”, gedurende welke zij elke dag naar school gaan (over afstanden gesproken: een kwartiertje fietsen). Dan zijn ze drie maanden weg voor praktisch werk in ziekenhuizen, dan komt er weer een schoolperiode..... enfin, over de schóól gaat het nu niet.

